

NA SEMINARU U GLAVNOM GRADU REPUBLIKE HRVATSKE

Sudjeljujući na ovogodišnjem stručnom usavršavanju za odgojitelje, učitelje i nastavnike pripadnika hrvatske nacionalne manjine, iseljenika i Hrvata u BiH, koje je bilo održano od 4. do 8. srpnja 2016. godine u Zagrebu, vratila sam se svome domu i svome kraju "punim baterijama".

Kažem "punim baterijama", zato što me tema izabrana na predavanjima, a koja je bila vezana za identitet, naprosto ohrabrila i nadahnula, bolje rečeno, osjetila sam kao da sam ponovo dobila krila da mogu jače početi vjerovati da se ipak snovi u koje vjeruješ, mogu i ostvariti. Shvatila sam koliko smo važni kao pojedinci i da jedino je nemoguće poduzeti i promijeniti nešto u okruženju gdje živiš, samo ako to ne želiš, ili te pak nije briga. O nama ovisi koliko ćemo kao hrvatska manjina opstati u mjestima gdje živimo, jer bi trebao svatko od nas prvenstveno obvezati sebe za promoviranje svog maternjeg jezika, počevši od svoje obitelji, pa nastaviti dalje s rodbinom i prijateljima istog porijekla. Imamo toliko situacija kada u mješovitom braku (primjer: Rumunji i Karaševka), djeca govore samo jednim jezikom: rumunjskim. Zanimljivo se maternji jezik majke, nažalost. Zato, kažem, o nama ovisi koliko ćemo se implicirati za promoviranje, jezika, kulture, običaja itd.

Iako je bilo i kolega koji su bili razočarani zbog uvjeta i izabrane destinacije ovogodišnjeg stručnog skupa (jer je Agencija dosada uvijek imala destinacije pokraj hrvatskog mora za održavanje skupova ovoga tipa), mene je iskreno oduševilo to što je unatoč financijskim poteškoćama Agencija ipak očuvala ovu dugogodišnju tradiciju i organizirala stručni skup u Zagrebu. Ovom prilikom želim zahvaliti prof. Tihani Šimunić, voditeljici Odjela za opće poslove, koja je uspjela izboriti se da nas

ponovo okupi i da pomoću izabrane teme, ojača kako naše prijateljstvo, tako i svakoga od nas posebno, da bi i dalje bili i ostali vjerni promotori hrvatskog jezika, kulture i svega što je dio našega identiteta u krajevima gdje živimo kao manjina, gdje nije uvijek lako biti "drugačiji".

Sudionici na seminaru

A Zagreb, grad u koji sam se ja zaljubila još kao klinka, kad sam ga prvi put posjetila, ostao je grad u kojeg se uvijek rado vraćam i koji svakim novim posjetom zadaje mi sve više emocija i iznenađuje me svojim izgledom i načinom na koji mi nudi novo i staro u istoj mjeri.

Zato, sudjelovanje na ovom skupu u Zagrebu nije bilo ništa drugo osim jedna velika radost. Do ove godine, nikad nisam boravila više od dva-tri dana u Zagrebu. Sada sam imala skoro jedan tjedan na raspolaganju... milina.

Budući da je program stručnoga skupa bio održan u Osnovnoj školi "Kajzerica", jednoj od najmodernijih škola u Hrvatskoj, svakodnevno putovanje od hostela do škole, zajedno s kolegama, bilo je kako zanimljivo, tako i korisno. Hodajući skoro 20 minuta, razgovarali smo o svemu i to je pomoglo još

boljem upoznavanju novih kolega i jačanju starih prijateljstva, s kolegama kojima se već godinama družimo na ovim skupovima.

I za kraj ovoga članka želim opisati jedan od najljepših dana moga boravka u Zagrebu, a to je bio dan razgledavanja grada s turističkim vodičem, koji nam je u roku od skoro tri sata pokazao najljepši dio staroga i novoga što Zagreb kao najmlađi grad UE-a može ponuditi i začarati turiste. Bio je to dan kada sam čula jedno od najljepših predavanja o povijesti grada Zagreba.

Od toga trenutka, moja ljubav prema ovome gradu

porasla je još više, a Zagreb - grad s gotovo milijun stanovnika, ostao će mi jedina metropola u kojoj boraviti i jedan jedini dan može biti ljepši i začaravajući od bilo koje druge destinacije. Njegova vrata su uvijek otvorena, kao da baš tebe čeka kao posjetitelja ili budućeg stanovnika. A burna povijest, njegove ulice i trgovi puni života, gdje možeš lako upoznati fantastične ljude, proživjeti nezaboravne trenutke i sklopiti nova prijateljstva, dokazuje da su i ljudi koji tu borave doprinijeli svojim karakterom i kulturom uljepšavanju ovoga mjesta, učinišvi ga posebnim i zamamljivim.

Zato, dragi čitatelji Hrvatske Grančice, kad god imate prilike, posjetite grad Zagreb i boravite bar jedan dan u njemu, sigurno nećete nikada požaliti ljepotu trenutka i osebnost koju vam može pokloniti.

Slavica Muselin

UREDNIŠTVO:

ISSN KOD 1841-9925

Počasni glavni urednik: prof. Milja RADAN

Glavni urednik: Ivan DOBRA

Urednici: Lina TINKUL; Daniel LUKAČELA; Slavica-Marija MUSELIN; Marija LACKIĆ; Marija ĐURKICA; Marija KALINA

Tehnoredaktor: Zlatko Nikola URSUL

Fotoreporter i grafički dizajn: Ljubomir RADAN

Adresa: Carașova 22, Caraș-Severin, 327065 România

Telefon: 0040-255-232255; fax: 0040-255-232146

E-mail: zhrucr@gmail.com; hgredactia@gmail.com

Web: www.zhr-ucr.ro

REDACȚIA:

COD ISSN 1841-9925

Redactor principal onorific: prof. Mihai RADAN

Redactor principal: Ivan DOBRA

Redactori: Lina TINCUL; Daniel LUCACELA; Slavița-Maria MUSELIN; Maria LAȚCHICI; Maria GIURCHIȚA; Maria CALINA

Tehnoredactor: Zlatko Nikola URSUL

Fotoreporter și designer: Liubomir RADAN

Adresa: Carașova 22, jud. Caraș-Severin, 327065 România

Telefon: 0040-255-232255; fax: 0040-255-232146

E-mail: zhrucr@gmail.com; hgredactia@gmail.com

Web: www.zhr-ucr.ro

U OVOM BROJU / ÎN ACEST NUMĂR:

KIRVAJ U KARAŠEVU

str. 3
pag. 3

KLOKOTIČKI TAMBURAŠI

str. 7
pag. 7

RADOVI...

str. 8
pag. 8

DVOJEZIČNO GLASILO KARAŠEVSKIH I TAMIŠKIH HRVATA PUBLICAȚIE BILINGVĂ A UNIUNII CROAȚILOR DIN ROMÂNIA

Godina: XXIII
Broj: 132.
Kolovoz 2016.
Anul: XXIII
Nr.: 132
August 2016

KRIZMANJE U KARAŠEVSKOJ ŽUPI

KRIZMANJE U KARAŠEVSKOJ ŽUPI

U nedjelju 14.08.2016. godine u karaševskoj je župi bilo priređeno veliko slavlje jer na koncelebriranim Svetim misama u Karaševu, Nermiđu i Jabalču sakramentu Svete potvrde pristupilo 101 krizmanik, 63 mladića i djevojaka u Karaševu, 28 u Nermiđu i 10 u Jabalču.

Na svečanim Sv. misama u mjestima iz karaševske općine sakrament Svete Potvrde je krizmanicima podijelio vlč. Nikola Lauš, kancelar timišvarske biskupije, inače porijeklom iz susjednog Lupaka, koji je predslavio Svete mise uz suslavlje domaćeg župnika Petra Rebedžile i još nekoliko svećenika porijeklom iz karaševskih sela.

Biskupskog kancelara je na početku misnog slavlja u crkvi Marijina uznesenja iz Karaševa toplo pozdravio i zaželio mu dobrodošlicu karaševski župnik, vlč. Petar Rebedžila: "Dragi vjernici, dopustite

Krizmanici u Nermiđu Sursa: parohia-carasova.ro

poslan od oca Biskupa da administrira sakrament Svete potvrde našoj

dana prilikom Krštenja, kada su se u vaše ime od Sotone odrekli i vjeru u Isusa Krista ispovijedili vaši roditelji i kumovi. Danas ste, djeco, pozvani da osobno izrazite želju da služite Bogu u svetoj Katoličkoj crkvi". Uslijedio je sam čin krizmanja kad su djeca primila dar Duha svetoga oblačeni u karaševsku narodnu nošnju, u svečanoj i dostojanstvenoj atmosferi iz crkve pune vjernika, pred ponosnim i radosnim roditeljima i kumovima.

Primanjem punine darova Duha svetoga krizmanici su završili kršćansku inicijaciju koja je započela primanjem sakramenata krštenja i euharistije i sada imaju sve što im je potrebno kako bi postali pravi Kristovi sljedbenici i nastavili svoj rast u vjeri.

Ivan Dobra

Krizmanje u Nermiđu

Krizmanje u Jabalču Sursa: parohia-carasova.ro

da u vaše ime pozdravim velečasnog kancelara Lauša Mikolu, koji je došao

djeci kao pečat Duha svetoga, da Duh sveti radi u njihovim dušama kako bi bili dostojni vječnoga kraljevstva". Isto je karaševski župnik prethodno prikladno pripremio krizmanike za ovaj veliki događaj u njihovu životu, događaj koji ih je još čvršće povezao s Kristom i ojačao povezanost s crkvom. U karaševskoj župi sakramentu Svete potvrde se obično pristupa kad osoba dostigne doba razuma, kad sama može preuzeti odgovornost za svoj kršćanski život.

"Dragi mladi krizmanici, obratio se mladim krizmanicima biskupski kancelar, svi ste se zajedno pripremili za primanje sakramenta Svete potvrde i kao što sam mogao doznati zaslužili ste ovaj Sakrament. Prije nego što dobijete darove Duha svetoga pozvani ste obnoviti obećanja

U crkvi iz Jabalča

DAN POBJEDE I DOMOVINSKE ZAHVALNOSTI

5 kolovoza 2016. godine u Republici Hrvatskoj svečano je obilježen Dan pobjede i domovinske zahvalnosti i Dan hrvatskih branitelja te 21. obljetnica vojno-redarstvene akcije „Oluja“ u Kninu.

Uobilježavanju akcije kojom je oslobođen najveći dio hrvatskoga državnog prostora sudjelovala je i predsjednica Kolinda Grabar Kitarović.

Središnja svečanost započela je podizanjem zastave Republike Hrvatske na kninskoj tvrđavi, čitanjem imena poginulih i nestalih hrvatskih branitelja u Domovinskom ratu te minutom šutnje za poginule, nestale i umrle hrvatske branitelje u Domovinskom ratu. Nakon polaganja vijenca ispred spomenika „Oluja 95“ na Trgu dr. Ante Starčevića, Predsjednica se obratila nazočnima: „... Odmah na početku ovog obraćanja želim poslati poruku onima koji su hrvatsku državu nazvali slučajnom, a ovih su dana otišli i toliko daleko tvrdnjom da su modernu hrvatsku državu stvorile zločinačke udbaške strukture. Ova Hrvatska stvorena je

voljom hrvatskoga naroda i ogromne većine hrvatskih državljana izraženo na referendumu 1991. godine i veličanstvenom pobjedom hrvatskih branitelja čiji je vrhunac upravo Vojno – redarsvena akcija „Oluja“ koju ovdje u hrvatskom kraljevskom gradu Kninu s ponosom slavimo. Hvala onima koji su dali živote za našu slobodu i za našu budućnost mira! Njima i svim braniteljima iz Domovinskog rata dugujemo trajnu Zahvalnost!... Čvrsto vjerujem u budućnost naše domovine! Neka nam živi naša jedina i vječna domovina Hrvatska!“

Također, Predsjednica je sudjelovala i na svetoj misi za Domovinu u Crkvi Gospe velikoga hrvatskog krsnog zavjeta.

Obilježavanje Dana pobjede i domovinske zahvalnosti u Vukovaru počelo je s puštanjem više od tisuća golubova pismoša s Memorijalnog

grobља žrtava iz Domovinskog rata. Program obilježavanja Dana pobjede u Vukovaru nastavio se budnicom čiji su se sudionici kretali od Bečeskog križa do središta grada. U 9 sati, na Memorijalnom groblju, više izaslanstva položili su vijence na sve poginule i nestale branitelje i civile.

Podsjetimo se da prije 21 godinu u vojno-redarstvenoj akciji Domovinskog rata „Oluja“ nakon četiri godine okupacije, oslobođena su područja u sjevernoj Dalmaciji, Lici, Banovini i Kordunu, a omogućene su i oslobodilačke akcije u susjednoj Bosni i Hercegovini. U hrvatskim snagama bilo je ukupno oko 200 tisuća ljudi. Centar Domovinskog rata navodi da je u operaciji „poginulo 196 pripadnika hrvatskih Oružanih snaga, najmanje 1100 je ranjeno, a 15 ih je nestalo“.

Lina Tincul

NOGOMETNI KUP U KARAŠEVU

13, 14, i 15 kolovoza u Karaševu je odigran mali nogometni turnir nazvan "Kup Zajedništva Hrvata u Rumunjskoj", na kojim su sudjelovale ekipe iz svi sedam karaševskih sela.

Organizator ovog mini turnira bio je Slobodan Ghera zastupnik Zajedništva Hrvata u Rumunjskoj, u Rumunjskom Parlamentu. Bile su svega dvije grupe. U grupi A, susrele su se Prolaz Karaševu, Partizan Nermiđ, Zorile Vodnik i Kroacija Klokotič, dok u drugoj B grupi našli su se na protivničkoj strani Sporting Lupak, Rekolta Ravnik, Voinca Jabalče i Starigrad Karaševu.

U polufinale ušle su Prolaz Karaševu koji je pobedio Ravničku Rekoltu s tri prema nula a s druge strane Sporting Lupak pobedio je nakon izvođenja jedanestara Nermičkog Partizana i kvalificirao se u finale turnira.

Finala se, dakle, odigrala između Prolaza i Sportinga. Pobjednik turnira bio je Prolaz koji na kraju svladao Lupačkog Sportinga s dva

Marjan Dragija

prema nula.

Najbolji igrač turnira proglašen je igrač Prolaza Ivan Hecgan, najbolji strelac bio je Marjan Dragija, također iz Prolaza, najbolji vratar proglašen je Petar Šera iz Sportinga, dok nagrada za najfairplay igrača turnira dodjeljena je Đurđu Domaneancu iz Rekolta Rafnik.

Daniel Lucacela

Prolaz Karaševu

Sursa: facebook.com

INTERVIU CU IEROMONAHUL PROTOSINGHELUL PORFIRIE NICA

În ziarul "Hrvatska Grančica", numărul 126 din ianuarie 2016, am redactat un articol în limba croată despre Munții Semenic, articol în care, pe lângă descrierea frumuseții muntelui și a împrejurimilor acestuia, am ales să fac și o succintă prezentare a Schitului "Sf. Proroc Ilie".

Spre surprinderea mea ziarul a ajuns în posesia Părintelui Porfirie Nica, care, după Revoluția din anul 1989 și până în prezent slujește biserica din vârful munteleului. A fost o plăcere să pot discuta cu Părintele Porfirie pe marginea subiectului, prilej cu care am aflat și alte informații, în afara celor știute de mine, despre istoria locului sfânt de pe Muntele Semenic.

În apropierea izvorului „Baia Vulturului”, a fost construită odinioară Biserica ce prăznuia hramul „Sf. Proroc Ilie”, loc care ascunde o poveste netăgăduită. La inițiativa cui s-a înălțat acea bisericuță și care este cauza dispariției acesteia?

Pe la 1812, doi călugări anonimi se retrag lângă acest izvor cu apă rece și curată, aducând cu ei o miraculoasă icoană ce aparține secolului XVII-lea. Chiar în acel loc construiesc o mică bisericuță din lemn, care prăznuia hramul Sfântului Proroc Ilie. Este motivul pentru care lumea se adună în număr mare pe 20 iulie la izvorul Băile Vulturului.

Bisericuța a dăinuit din 1812-1813 și până în 1892, an în care dispare în urma unui incendiu. Miracolul a făcut ca acea icoană lucrată pe piele de molar să fie salvată. Bătrânii locului spun că a rămas într-o cruce.

În urma aceluia mare necaz, ciobanii care își pășunau oile pe locul bisericuței arse ridică o troiță, cruce

care se poate vedea și în prezent.

Când am venit aici am găsit un bătrân care era din Borloveni, a crescut de mic copil cu oile și cu vacile în pășunea Muntelui Semenic. De la el știu toate aceste lucruri.

Părintele Porfirie Nica

Bisericuța arsă de pe Semenic este inscripționată în Cancelaria Mitropoliei Banatului.

Se numără mulți credincioși care mă întreabă și în ziua de azi unde era biserica arsă de pe Semenic, confundând-o cu actuala biserică de pe munte.

La inițiativa cui a fost construită actuala biserică de pe Muntele Semenic?

La inițiativa Episcopului de Caransebeș și a Pre-

otului Paroh din Văliug în anul 1940 este ridicată actuala Biserică de pe Muntele Semenic. O ridică în amintirea lăcașului dispărut, la o distanță de aproximativ 2 km de izvorul Băile Vulturului, deasupra complexului turistic.

Biserica, care prăznuiește hramul de schimbarea la față, a fost sfințită la data de 6 august 1946. Din 1950 rămâne aproape pustiită până în 1990, doar supravegheată de Protopopiatul Reșița, când la purtarea de grijă al Mitropolitului Nicolae Corneanu al Banatului devine primul Schit cu regim de mănăstire redeschis.

În anul 1992 -1993 se construiește și un corp de chilii, loc unde există condiții de cazare pentru pelerini, 15-20 de persoane. Funcționează cu rânduiala slujbelor de noapte și zi, la fel ca toate schiturile și mănăstirile din țară. În prezent sunt doi viețuitori.

De-a lungul anului se adună mulți pelerini la actuala Biserică de pe munte, asistă la slujbă, se roagă, se închină dar merg și la izvorul Baia Vulturului, care se presupune că are puteri miraculoase. În ce constă aceste puteri?

După o statistică a geologilor pare se că aceste izvoare au puteri terapeutice. Bătrânii locului ziceau că la sărbătoarea Sânzienelor, sărbătoare legată de toate perioadele precreeștine, în aceste izvoare, Băile Vulturului, femeile se îmbăiau pentru dobândire de prunci, iar bărbații pentru a prinde acele viguroase puteri precum șoimii și vulturii care trăiesc în creierii munților.

Aveți un mesaj pentru credincioșii care încă nu au putut ajunge pe acest meleag?

Mă adresez tuturor celor care doresc să admire muntele cu toată splendoarea și frumusețea montană, să nu uite a pași și pragul acestui sfânt lăcaș, în Schitul unde se află aceasta miraculoasă icoană, ocrotitoare și grabnică ajutoare a tuturor celor ce o cheamă într-un ajutor.

Maria Calina

KIRVAJ U VELIKOM KARAŠEVU

Tradicionalni kirvaj u Karaševu proslavljen je u ponedjeljak 15. kolovoza, na dan kada katolička crkva slavi svetkovinu Uznesenja Blažene Djevice Marije na nebo, u narodu poznatiji kao blagdan Velike Gospe.

Po ustaljenom običaju, mještani su nekoliko dana prije kirvaja pristupili uređenju kuća i okoliša, kupili su nova odjela, a neposredno prije svetkovine su pekli kolače i kuhali tradicionalna jela kako bi potencijalni gosti bili što bolje dočekani. Kirvaj u kolektivnom mentalitetu mještana, pored drugih značaja, pretpostavlja pokazati sebe, svoju kuću i svoje selo u najboljem svjetlu, a stanovnici Karaševa su se i ove godine pridržavali svojih načela. Gosti mještana su uglavnom stari prijatelji i rodbina iz bliza i daleka koji su u nekim davnim dobrim vremenima dolazili već dan ranije, a odlazili bi dan poslije kirvaja, nakon što se dobro provedu i druže sa starim prijateljima i poznanicima. Bilo je u tim starim vremenima

Tradicionalni karaševski danac

nečega lijepog, posebnog, kirvaj je imao neobičnu draž i bio doista najvažniji dan u godini za sve stanovnike mjesta. Imao je puno veći značaj nego danas i prikupljao puno veću masu ljudi, iako je i ove godine stigao u naše mjesto veliki broj Karaševaca iz inozemstva koji se uvijek vraćaju u rodno mjesto da proslave kirvaj onako kako su zapamtili od djedova i pradjedova. Na opću sreću djece i nekih odraslih, neposredno prije kirvajskog slavlja stigao je u Karaševu i ringišpir, koji je u prošlim godinama uvijek bio prisutan u našem mjestu i koji je bio i ovaj put jako dobro posjećen, unatoč paprenim cijenama.

Središnji događaj karaševskog kirvaja bila je Sveta misa održana s početkom od 12 sati u crkvi Uznesenja Blažene Djevice Marije, zaštitnice sela i župe iz Karaševa. Blagdan Velike Gospe prema karaševskoj tradiciji okuplja najviše vjernika na Svetu misu, a tako je bilo i ovaj put jer ovaj je dan smatran posebnim, molitve koje se na ovaj dan upućuju imaju poseban značaj. Uz karaševskog župnika i velikog

Sakupljen narod ispred komande

broja svećenika, misno slavlje je bilo dodatno uveličano prisustvom mnogobrojnih vjernika, kako domaćih tako i onih pristiglih iz drugih krajeva.

vata nastupila formacija Milje Suflijice i kad je u centru sela pokrenut tradicionalni karaševski danac. Muzička formacija je nesmetano svirala do

kasne jutarnje sate, plesali su i mladi i stari, svi su se dobro zabavljali, a dobro raspoloženje i veselje vladalo je i na prepunim obližnjim terasama gdje se je tražilo mjesto više.

Troškove za muzičku formaciju pokrilo je Zajedništvo Hrvata, a uopće je poznato da naša

Vrhunac veselja, dobre atmosfere i sveopćeg slavlja postignut je u ponedjeljak i utorak navečer kada je na otvorenoj sceni Zajedništva Hr-

organizacija već godinama pokriva troškove za muziku na kirvajima u svim karaševskim mjestima.

Ivan Dobra

KRŠĆANSTVO I OBIČAJI

Sveti Augustin, jedan od najvećih crkvenih učitelja se slavi 28.08 u Katoličkom Kalendaru.

On je prešao put od poganišta do Biskupa, a na tom putu ga je pratila njegova pobožna majka Sveta Monika. Tražeći Boga on nalazi čovjeka kao osobu u čijoj nutрини stanuje Bog. On kaže: "možeš tražiti u gromovima, moru i visinama ali se Bog pravo nalazi u dubinama čovjekove duše". Čovjek je divno biće ali ranjene i slabe naravi. On je, kaže Augustin, "nedovršeno" biće kojega vjera i kultura, kasnije, pretvaraju u osobu. Nije dakle svatko osoba, da oprostite... netko ostane majmun do duboke starosti. Prirodni čovjek je divan ali on mora izrasti, postati svjestan da je djete Božije.

22-ga nedjelja kroz godinu koja spominje Svetog Augustina donosi evanđelje što dolazi u pomoć našem razmišljanju. Isus održava skoro predavanje o etici, kada pispoznancima govori o prvim i zadnjim mjestima za stolom. O poniznosti i oholosti. Prva odgaja čovjeka da bi izrastao u osobu. Poniznost je obično pogrešno shvaćena. Ona ne znači saditi kupus "naopako" ili govoriti da nemaš neku osobinu ili manu koju zapravo imaš. Poniznost poziva da dobro upoznamo sebe, sve svoje vrline, ali da budemo svjesni da ih dugujemo Bogu. Također da znamo da nismo samo mi takvi. Ima i drugih sposobnih, dobrih i lijepih ljudi. I hvala Bogu da je tako...što bi svijet bio da si samo ti dobar i pametan?

Oholost je suprotna od poniznosti. Kaže se da je opasnija čak i od želje za bogatstvom. Svi je imamo u korjenima svoje naravi. Ima ljudi koji zbog obolosti gube cjelo imanje, drugi su zbog nje izgubili cjelu vojsku, a drugi izgubili prijatelje i Boga...Ona dakle ništa ne donosi nego krade čovjeku ljepotu. Tada se čovjek uzdizuje ali zapravo ponizuje samog sebe. Sjećam se jednog svojeg vjernika što mi reče: "Hvala Bogu što vas imamo jer prije vas se nije

radilo ništa na Crkvi!" Tek kada sam mu objasnio da ja poštujem njegovo zanimanje (on je traktorist) ali da su i moji kolege ljudi koji su 20 godina išli u školu, krstili njihovu djecu, pokopavali njihove mrtve, molili za njih i svaki dan im donosili Isusa na Oltar i u duše i da to nije malo...tek onda

je shvatio da je iz oholosti izgovorio što zapravo nije htio i osramotio sam sebe za stolom. Oholost dakle muti pamet i daje lažnu visinu. Tek kada si ponizan i drugi te pohvale onda je to zaista vrijedno.

Naš je kršćanski odgoj pun načina poniznosti. Zapravo nema religije ili kulture na svijetu koja se ne služi poniznošću. Svatki narod ima u kalendaru i u povjesti svoje ponizne velikane! Zato je vrlo važno čuvati kulturu i ljepote običaja. U globalnom svijetu - koji gaji kulturu imanja i koji je pomiješao narode međusobno - je jako važno da čuvaš što je tvoj običaj. Ne postoji više država ili zakon koji te obvezuje, nego svako malo selo, svaka mala parohija mora sama da se brine o svojim kršćanskim tradicijama. Ne zaboravimo da je Isusu

bio važan i najmanji izraz ljepog ponašanja za stolom. Ne zaboravimo da su vjera i tradicija one kojima dugujemo zdravu bazu, zdrav odgoj na kojega smo kasnije stavili obitelj, posao, prijateljstva! Ne zaboravimo da smo kako Sv. Augustin kaže "najdraži hram Božji!"

Neke poznate misli sv. Augustina:

- Duša se hrani onim što je veseli.
- Čovjek može biti spašen samo odlukom Božje volje. Po svojoj volji Bog bira one koje želi spasiti. Zato predestinacija uvijek postiže svoj cilj, a ta je sigurnost života. Svi ljudi su zbog Adamovog grijeha osuđeni na smrt, a oni koje Bog ne želi spasiti zauvijek će propasti. (Božji grad)
- Bog je beskraja sfera čije je središte svugdje, a periferija nigdje.
- Ljudi putuju pa se dive visovima planina, divovskim valovima mora, dugim tokovima rijeka, širokim prostranstvima oceana, i kružnom pokretu zvijezda, a pored sebe prolaze i - ne čude se ničemu.
- Što su iz radoznalosti saznali, to su iz oholosti izgubili.
- Čuda se ne događaju u suprotnosti s prirodom, nego samo s onim što mi podrazumijevamo pod prirodom.

Dr. theol. Davor Lucacela

Svakog petka s početkom od 19:10, na frekvenciji 105,6 MHz Radio Rešice, emitira se naša emisija na hrvatskom jeziku. Slušajte nas!

NAŠI SALAŠI - ČUVARI NAŠE STARINE I PROŠLOSTI

Danas je facebook kao i jutarnja kava. Ustanemo, prekrižimo se, skuhamo kavu i otvorimo facebook. Ili možda obrnutim redoslijedom: prvo facebook pa tek onda sve ostalo.

Ljeto je, toplo je i većina nas je na godišnjem odmoru. Više ne morate telefonirati susjedu, prijatelju ili rodbini da biste znali gdje je. Otvorite njegovu stranicu na facebooku i saznat ćete sve. Da li je na moru u Hrvatskoj, Grčkoj, Turskoj ili na Crnom moru, da li je u Međugorju, gdje pije kavu, gdje večera, na kojoj se plaži sunča, da li ima novu frizuru ili boju kose, možda novo auto, da li se našao na kavi sa starim ili novim društvom itd. S facebook stranice možemo saznati više o jednoj osobi negoli da imamo njegov životopis ili čak da smo išli s dotičnom osobom u školu.

I kao i svaki običan čovjek 21. stoljeća prošetam i ja svaki dan po virtualnom svijetu znanih i neznanih (prijatelja, pa prijatelja od prijateljevih prijatelja itd.). Veseli me kad vidim da mještani naših sela putuju, odmaraju, družu se, idu na hodočašća.

BESPLATNA OBAVIJEST

Zubna ordinacija CMI
Minident dr. Milje Vatava iz
Klokotiča zapošljava medicinsku
sestru po veoma povoljnim uvje-
tima.

Za više informacija svi zainteresirani mogu nazvati telefonske brojeve 0255234076 (fiksni), 0744703468 (mobilni) ili osobno kontaktirati dr. Milju Vatava u ordinaciji iz centra Klokotiča.

No uvijek sam nekako imala dojam da nešto tu nedostaje. I onda

mi je sinulo da je to naša starina koju baš i ne vidimo ovjekovječenu na slikama facebook.a. Čast iznimkama koji našu starinu slikaju i objavljuju na društvenim. Slikamo po tuđim krajevima i zemljama stare zgrade, palače, mlinove, rijeke. Slikamo tuđu povijest, starinu, običaje, slikamo zapravo tuđe živote. Gledamo i divimo im se kako je čuvaju, obnavljaju, prikazuju ostalom svijetu i turistima.

A što je s našom starinom?

ove stare zanate koji našu nošnju čine jedinstvenom. Pa gledajte primjer Rumunja. Već nekoliko godina oni promoviraju narodnu košulju: IE, ZIU IE! Pa drage Karaševke i Karaševci, koliko vi imate košulja: košulje za svetak, za posti (bele) i mnoge druge. A naše su košulje remek djelo! Izvadimo ih van i slikajmo ih, slikajmo se u njima! Neka facebook vidi ovo našu blago! Svaka čast našim kulturnim društvima i mladima koji bar za blagdane oblače narodnu nošnju i onda je stave na društvene mreže.

A tu su i naša polja, livade, mjesta. Pravi mali muzeji na otvorenom. Koji čuvaju tisuće priča i legendi. Neki dan, odlazeći na svoj salaš, pogledah s velikom tugom puno praznih, napuštenih salaša. O njima ću pisati u sljedećem broju. Vas ostavljam da se sjetite ove pjesme koju smo objavili prije šest godina. Ako mislite i osjećate nešto napisati na temu naših salaša slobodno pošaljite na adresu redakcije u Karaševu da objavimo vaše misli, ideje, pitanja, odgovore.

PJESMA TRAVE
Nekada davno, u neka vremena
Našim su brjegovima stajali
Veliki, žuti
Plastovi sijena.

Salaši su na svakoj livadi
Lijepi i veseli bili
Vrijedni su naši stari Karaševci
Okolo njih posvuda sijeno kosili.

I danas priži sunce
I padaju duge kiše
Već dugo nema starih kosača
Da se mnogim plastovima diče.

Narasla je trava i godine ove,
I skoro će se u šibe žute obojit,
No mnogi je ne žele kositi
I u velike, žute plastove pretvorit.

Dobro vam i blagoslovljeno
ljetu! Vidimo se po našim mjestima!
Maria Lațchici

Ona je tu okolo nas, čeka da je primjetimo, DA JOJ SE VRATIMO, da pazimo na nju, da je čuvamo i očuvamo kako su je i naši pradjedovi čuvali i predali nama.

Počnimo samo od onoga što imamo u našim ormarima, u našim kućama. Znam da svaka kuća ima haljine, čilime, kece, katrunce, kanice, košulje, sve što su naše majke i bake tkale, vezle i prele. Pa to je BLAGO, to je dragocjeno!!! Tko više danas zna to raditi?

Ne bi li bilo lijepo da u svakom selu organiziramo učenje vezenja, tkanja i pletenja dok imamo još majke i bake koje to znaju raditi? MISLIM DA BI! Na taj bismo način očuvali

RADOVI U KARAŠEVSKOJ OPĆINI

U svibnju prošle godine započeti su radovi na jednom od najvećih i najočekivanijih projekta u našoj općini, uvođenje kanalizacijske mreže u Karaševu, izgradnja Centra za stare osobe te moderniziranje Doma Kulture u Jabalču.

Rok za dovršenje radova kanalizacijske mreže bio je postavljen do 1. rujna 2015, s mogućim produženjem do 26. ožujka 2016. godine, ali zbog raznoraznih problema taj se rok produžio.

Nakon razgovora s karaševskim knezom doznali smo da se kraj navedenih radova očekuje ovih dana, a istovremeno se radi i na projektu priključivanja na kanalizacijsku mrežu: "Nadamo se da na početku mjeseca rujna možemo da učinimo zapisnik i na kanalizaciji. Nažalost, trajalo je dosta vremena da se te sve rađe završe. Ovih dana bil je projektant kod nas i bi htjeli da dobijemo evropske fondove i za taj projekt, budući da priključivanje košta dosta mlogo. Do kraja ove godine lamo da znamo možemo li da dobijemo te fondove. Projekt la da bude ne za priključivanje nego za produživanje uvođenja kanalizacije. Ako dobijemo financiranje do ove zime, u tri mjeseca imam dužnost da napravim tehnički projek, i nakon toga da se započne rađa. To znači u proljeće. Ukoliko ne dobijemo te fondove, lamo da tražimo najbolji način da se to najjeftinije napravi."

Za sljedeće mjesece komanda namjerava opskrbiti škole s ogrijevnom drvom, popravljati i održavati puteve prema Nermiđu, Jabalču, kupiti novu peč za centralno grijanje u

Put Kajć

školi iz Nermiđa, a iz vlastitog budžeta komanda će izvaditi još 100 miliona za krečenje škola u našoj općini: "Imamo obuhvaćeno u budžetu da popravimo puteve za Nermiđ, Jabalče,

u sljedećem mjesecu. Treba da se vidi što lamo s pečkom iz škole u Nermiđu. Treba da se kupi nova, lamo da vikamo stručnjaka, ali sumnjam će ova može da se popravi. Ako djeca imaju dobre uvjete za školovanje onda su dodatno motivirani da pružaju rezultate shodno standardima. Uvjeti koji im se pruže u školovanju su jako važni za odgojni proces mladih, a mi stojimo da ti uvjeti budu odlični jer su djeca naša budućnost."

Budući da puteve trebaju biti ponovo cepani za uključivanje na kanalizacijsku mrežu, asfaltiranje sokaka će potrajati, ali paralelno su već poduzete mjere da sljedeća velika rađa u Karaševu bude asfaltiranje puteva. Sve do tada, postoji mogućnost popravka sokaka stavljanjem zgure. Također, čeka se financiranje za popravak puta Karaševo – Kantar, kojega je bivša administracija oduzela od županije. Projekat je u fazi evaluacije, ovih dana stručnjaci su obilazili teren i postoje najveće šanse da se dobije financiranje.

Kada je riječ o karaševskom dispanzeru, karaševski knez nam je rekao sljedeće: "Naša želja je da kupimo natrag dispanzar. Doktor si pokazal želju da ga vrati natrag komandi. On traži oko 70 hiljade eura, ali po zakonu može da traži samo koliko je uložil i to ako dokaže s dokumenti. Mi lamo da naručimo i jednu expertizu da vidimo je li to realna cijena i ukoliko je to tako, novci treba da mu se dadu a dispanzar da vrne natrag za dobrobit naroda."

Lina Tincul

Centar za stare osobe

da popravimo škole za novu školsku godinu, da se obele, očiste. Gimnazija ne obeljena od nekoliko godina. Ne se ješte počelo će nesu imali dosta novci, pak su tražili ješte 100 miliona da bi sve to izradili. Smo učinili sve korake da se donesu drva za novu školsku godinu, i to treba da se odobri u sjednici Lokalnog vijeća. Čeka se da se donesu drva

Dvojezična Rumunjsko- Hrvatska Gimnazija

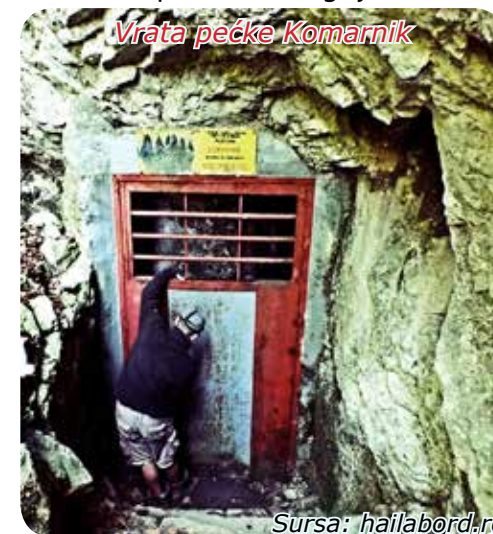
KOMARNIČKA PEĆKA

Drugo mi je što u blizini našega sela imamo jako lepa mesta, mesta što svakomu ljuckomu človeku koji ovudi prođe, mu ukradu pogled barem za nekoliko minuta. Karaševo ima potencijal da postane atraktivan za turisti stran če selo ima jena vrata, od sedam vrata koja jesu, kudi možeš da turiš u Nacionalni park Semenice-Cheile Carașului. A Nacionalni park Semenice-Cheile Carașului ima toliko mesta koji vrede da se barem jedanput u životu vide, zato volim toliko često da pišem za nji.

Bog je prodaroval Nacionalnomu parku Semenice-Cheile Carașului 36.214 hektara, u kojem se broje priko 500 pećke, ili po male ili po velike, ali, od svi ti pećka, niti jena ne napravena od človekove ruke, nego samo od prirode. Žalno je če mlogo od ti mest što su nim poznati, mesta na kojim je, nekiput, mlogo narod išal da se raspusti i veseli, lagano laju da se odzabe stran loše infrastrukture.

Poznata kao najlepa pećka iz celog Banata i blizu najvećika iz cele države, Komarnička pećka prima najmlogo turisti pričevši od meseca maja pa sve do kraj augusta. Kad ovi četiri letnji meseci nesu kišoviti pravo je vreme za šetnju kroz pećku. A u ostali meseci, kad ni kiše često sokačaju, reka Poni-kova izraste, rečica koja je godinama iskopala pećku, voda jeme živo da raste pa si čini produ kroz pećku i tako nim zastave volju da turimo da ju vidimo. Tako če lam da se pograbim i u nekoliko kratke reči lam da spomenem zašto bi išli što po živo u rezervaciju Komarnik da vidimo pećku s istim imenam.

Zanimljiva Komarnička pećka, kojoj mesto je u valji Komarnik u Aninačkim planinama, dlga je 5.550

Vrata pećke Komarnik

Sursa: hailabord.ro

metara, ali samo u 1.750 metara se mogu videti mlogo forme, to su forme koje su dobile ime na to na što liče, kao

Lepota ispod zemlje

Sursa: caras.heyromania.ro

na primer: "velika i mala orga", "kineski zid", "velika soba od kristala", a i nekoliko male formice što liče na nešto po malo kako bi bilo na "lemonu", "pićurku" i na druge male stvari. Najsmešno ime što mi se činilo je "svekrvin jezik", koji ne znam na koju formu liči, ili na malu formu ili na veliku. Glavnu ulogu za ta čudesna imena imaju stalaktite i stalagmite, kojem treba stotine godine da se naprave od najmlogo petnajest milimetara. To je dokaz da Komarnička pećka je od stotine godine. Ne znam točno od koliko ali samo znam če ni do u današnje vreme se ne zna kad i koji je iznašal pećku Komarnik.

Da se vrnem na put prema pećki, mesto de možemo da vidimo s našimi očimami bogatstvo što ima pećka, ali prije toga moramo s nekoliko dana prije što da pođemo kod kantona Komarnik da kažemo Mikoli Ifki, poznat i po imenu Nikušor, človik koji ima tu dužnost da nim otkluči i otvori železna vrata s kojimi je pećka u ostalo vreme zatvorena i zaključena. Za pomoć nim je i da ni provede kroz pećku i natrag, da nim pojavi sve te forme za koje dotad ne znamo ni kako bi izgledale a ni reč za nji.

Pećku otvara Nikušor svaki dan od ponedelnika do petka pričevši od 10 sata poranini pa sve do 5 sata otplani, a subotom i nedeljem otvara samo kad su priko 5 človeka koji bi teli da vide pećku iznutra. Postoji jena mala taxa koju svaki plati koj bi tel da turi u pećku, to je ni po više ni po malko od 10 leja za svakoga. Prid što da se turi u pećku svaki dobije jenu kasketu koja na vrv glavi ima neko malu svetlinju. To ne znači če nesmemo i mi da si uzmemo odoma neku drugu svetlost po veliku i po jaku. Od što je bolja svetlinja od

to je po velika pomoć u velikoj i beskrajnoj tami iz pećke. Samo tako se mogu videti kako se blis-

kaju stalaktite i stalagmite, koje za nekoliko sekunde ni čine da mislimo če smo u jenim labirintu od kristala.

Ja jena sam si napravila volju da idem po drugu put u pećku da iznova sećam njejan studen zrak koji ne ni po više ni po malko od devet grada, bilo zimi ili leti, da dam nova imena konstrukcijama za koje mislim če mi na nešto poznato liče i na kraju da suočim slike iz pećke s realnosti.

Nesam morala da raspićujem ljude koji su bili u pećki, što su sećali kad su videli božansku lepotu skrivenu ispod zemlje, nego iznenada sam videla na internetu po više snimci s ljudimami u pećki Komarnik. Ti snimci su mi dosta mlogo pomagali da vidim njinu zahvalnost. Dosta mi je bilo da vidim kako im je bilo u velikoj tami u kojoj čak i na maloj svetlinji ju pribliškaju stalaktite i stalagmite, znakove koji pokazuju če pećka je ješte živa.

U 1947 godini pećka je bila proglašena naturalna rezervacija. Na veliku žalost ovaka lepa i velika pećka nema svetlost unutra tako kako bi trebalo da ima, ali to ne znači če pećka treba da sidi zatvorena i da ne može biti viđena. Čak i tako njejna lepota tegli od godine do godine sve po više i po više turista.

Svi koji traže avanturu i lep doživljaj, priroda je prijatelj koji ni čeka da nim se pridruži u našim iskustvu.

Maria Calina

SVETI ILIJA I KARAŠEVCI

Ne znam zašto, ali od svi sveci, Ilija me uistinu fascinira.

Od njega se najjako boje Karaševci.

Sašnjim, kako bi se reklo, ne za sagračku!

U katoličkim kalendaru sveti Ilija Prorok se spominje 20. juli. Znamo će je svetak ili će se ne radi kad se piše ili s crvenem ili s velikim slovima. Kad se ne piše tako, u katoličkom svetu je sasvim običan dan, pravo kako svi oni drugi dni kad možeš miran da si vidiš za posal.

I mi, Karaševci smo katolici. Jako smo veran i pošten narod, ali smo i jako praznoverni! Verujemo u bajanja i bajilice, muronji i polnoćaci, šumnjaci i druge sotone. Pored toga, jako držimo za istinu ono što su nim rekli oni stari, koji stari znaju pak od njini stari...i sve tako. Su nim rekli, na primer, će Ilija je jako srdit svetac, i će teško onomu koji mu ne poštuje dan. Teško onomu koji radi na 20. juli na polju, kod salaša ili na livadi! Nesmeš tad da kosiš seno ili otavu (zavisi što imaš i zavisi koliko si bil za vredan do tad!), ne smeš da plastiš ili da radiš bilo koju drugu paorsku radnju! Ne samo to, nego niti doma nela da ti opere žena cole, makar će ne pere ona rukami golemi, nego mašinom za pranje, koju puteriš samo će upirneš na bumbicu. Nela da ti ukrpi niti bere koje su ti se rasporele učera, a ti trebaju sejdani. Niti štrimfe, makar će ti viri, većem, koznakolik prst iz nji. A ni okol doma nesmeš da činiš skoro ništa...če la da trešti!

Zato Karaševcam ne nikako briga što veli katolički kalendar za svetog Iliju i s kakim slovima mu piše ime. Za nas je svetak i...gotovo!

Ali, koj je tej rasrđeni svetac. Ilijino ime na židovskom jeziku znači Jahve je moj Bog.

Cel njegov život je navešćival Božju reč i je bil jako strog u poštovanju prave vere. Živel je negdi osam stotine godine prid Kristam, u vreme kralja Ahaba i Ahazije i kraljice Izabele, čije ime, kad se prevede, znači Moj bog je Baal. U to vreme mlogo su se Židovlje

klanjali tomu izmišljenomu Bogu Baalu. Bog Jagve je poteril Iliju kod opakoga kralja Ahaba da mu navesti veliku sušu, će tej kralj je bil pomoril svi izraelski gospodinje koji su služili bogu Jahve i počel da širi po kraljevstvu neku krivu veru. Jedan dan je ošal Ilija na breg Karmel i je povikal 450 gospodinje koji su služili tomu bogu da dođu da vide oni i narod koj je pravi bog: Jahve, Ilijin bog ili njijan Bog Baal. Rekal je tad Ilija

da se donesu drva i da se naprave dva ognjišta de da se ispeku dva teleta, ali da se mole svaki svojem bogu da jim on upali prosi na ognjištu. Kako da se vidi na tej način koji je pravi bog.

Zaludu su se klanjali i molili, dok nesu više mogli, gospodinje boga Baala da jim se ukaže nekako i da jim upali prosi, će to ne se strefilo. Ali, čim je Ilija samo jedamput zamolil Boga Jahve odmak je treštilo iz neba i se upalil koznakolik prosi. Ilija je tad naredil da se povaču svi gospodinje boga Baala i da se omak tu na mestu umore, kako ništa više da ne ostane od te krive vere.

Ilija je molil posi Boga za kišu, i Bog ga poslušal i u zemlji je to označilo kraj suše koja je trajala više godine. Kad je došlo vreme da napusti ovej svet Ilija je pošal do reke Jordana, zajedno s njegovim učenicam Elizejam. Tamo je digal štap i rasporel nadvi vodu i su prošli na suvem po polovin reki sve dok, odjedamput iz neba su se pojavili konji i kočije od prosita koje su uzeli Iliju i su ga digli na nebo. Zato se veruje i sad će

kad god zagrmi, to ne drugo nego Ilija, koj si juri srdito konji i kočije od prosita po nebu.

Sad da se vrnemo kod naši Karaševci i da vim kažem će za blagdan svetog Ilije jako mlogo idu na Semenik, kod jenog studenca. Klokotičanje mu vile „Orlovača“ a Vlasi „Baia Vulturului“. Samo na tem danu se vili će, ako si namečiš noge u tem studencu laš da se izlečiš od reume. Ista stvar se radi i u Karaševu, pak za svetog Iliju. Tamo se ide na studenac kod Katića, pak da se izleče od reume.

U karaševskim selima, kako de i kako kod koga, se ne radi niti za Prilije, niti za Pintilije, niti za Oprije, niti za Pariš Germana i niti za Germana, niti za pitaj Boga ješte što, će pak jim je stra od Ilije. Se vili će

retki put sveti Ilija si spomene datum kad mu se slavi imendan, i tad grmi i trišti na nebu baš na 20. juli. Ali najviše put udzablja, i ondak, kad si spomene će tu nikudi treba da mu bude dan poče srdit s koli od prosita i počme da si juri i pava konji s bičam, da trešti po nebu, kako narod da ne udzabi za njega!

Zato naši pažljivi Karaševci se spomenu po više put u godini da poštuju svetog Iliju, jer, kako sam rekal na početku, sašnjim ne za sagračku!

Daniel Lucacela

KLOKOTIČKI TAMBURAŠI

U Klokotiču, vjerovali ili ne, ima tamburaša.

Iako nespecifična i neprimjerena za karaševsku folklornu tradiciju, tambura je, ipak, pronašla način doprijeti do srca nekoličine mladića navedenog naselja. Tamo su četrnaest tamburaških početnika postavili temelje prvog karaševskog tamburaškog zbora prošle 2015. godine, u studenome mjesecu.

Ali, kao što sam rekao, karaševskim Hrvatima nije specifična tamburica. Nitko se živ ne sjeća da se ikada tamburicama sviralo na nekoj karaševskoj svadbi ili na bilo kojem drugom veselom događaju u ovim našim krajevima. Naši su stari muzikanti, tako kako smo ih zapamtili, svirali violinu (laftu, kako Karaševci vele) i držali bas na kontrabasu (bronki, kako joj mi kažemo) i, kako kad, radi glasnoće, lupali tamo neki bubanj (tupan na karaševskom). Nerijetko se sviralo i frula.

Nešto se kasnije tim tradicionalnim instrumentima pridružila i harmonika, a ona s vremenom dobiva najvažniju ulogu među njima. Taj veliki uspon harmonike možemo objasniti sve jačim prodorom srpskog folklora u karaševsku svirku.

U modernim vremenima nestala je bronka, skoro da je nestala i lafta, ali se zauzvrat javljaju elektronske orgulje i, ovisno o situaciji, saksofon. S napomenom da je harmonika i dalje rukovodeći muzički instrument. Današnji je karaševski folklorni repertoar ili je srpski ili je rumunjski. Od tradicionalne karaševske svirke ostalo je još nekoličina audio snimaka u arhivama, ali većina onog što je sačuvano nosi, nažalost, ožiljke rumunjske folklorne interferencije.

Jesu li, međutim, Karaševci ikada imali svoj izvorni folklor ili su ga oduvijek pozajmljivali od susjednih naroda, kao što to rade i u današnje vrijeme?

Srpski jezikoslovac Josip Erdeljanović je na početku 20. stoljeća, tijekom svojih istraživanja među preseljenim Karaševcima u Srpskom Banatu također uočio da oni: „Krašovanski nit što znaju pripovedati niti pevati znaju – pesme su im svetovne srpske, a religiozne bunjevačke i hrvatske“.

Kao što sam maloprije rekao, u Karaševce se pjeva i svira rumunjski ili srpski, a zato su, po potrebi, nadodani i specifični instrumenti: kada se više rumunjski sviralo prevladavao je saksofon, dok je u preostalom slučaju harmonika imala glavnu riječ, popraćena, u novije vrijeme, elektrons-

kim orguljama. Sva ova nova glazbala, kao što smo vidjeli, strani su tradicionalnoj karaševskoj formaciji, ali ona su se vremenom toliko ukorijenila da je običnom Karaševcu, danas, gotovo nezamislivo slušati živu glazbu na nekom domaćom veselju a da ne čuje zvuk njihovih akorda.

Stoga je, donekle, opravdana susdržanost Karaševaca u uspjeh tamburica u ovim našim krajevima.

Međutim, nije ni u Hrvatskoj tamburica oduvijek bila dominantna u odnosu na druge tamošnje instrumente. Nju su je donijeli Turci u 14. i 15. stoljeću. Na tlu bivše Jugoslavije najviše se udomila kod muslimana – u Makedoniji, na Kosovu te osobito u Bosni i Hercegovini. Iz Bosne su je Šokci prenesli u Slavoniju gdje je 18. i 19. stoljeću postala najizrazitijim narodnim instrumentom.

Velečasni Petar Dobra, župnik u Klokotiču, objasnio je kada i kako su kod nas ovdje dospjele tambure: „Prije par godina kontaktirali smo Hrvatsko Veleposlanstvo u Bukureštu i rekli smo

im da želimo nabaviti nekoliko tamburica, a poslije ćemo tražiti mladiće koje su željne svirati. Rekli su da nam mogu, za početak, financijski podržati u nabavi deset takvih instrumenata, ali da se mi osobno interesiramo o cijeni i ostalim uvjetima nabave. Onda smo ja i vlč. Marijan Tjinkul iz Lupaka stupili u kontakt s gospodinom Katulićem iz Velike Gorice i naručili izradnju tih instrumenata. Kada smo u siječnju 2013. otišli tamo na svećenički tjedan, već su bile izrađene četiri tambure, koje smo ponijeli doma. Nakon nešto vremena dovršile su se i ostale šest, pa onda je ambasada za sve to platila,

preko Hrvatske Matice iseljenika, 3600 eura“

Tamburice su stajale pod inventarom u klokotičkom župnom domu bez da ih iko dotakne sve do pred kraj 2015. kada, na poziv velečasnog Petra Dobre, u Klokotič stiže velečasni Branko Kornfeind, župnik u austrijskom gradišću i, pored toga, vrstan tamburaš. On skuplja sve mlade interesirane u sviranju tamburica i počinje ih podučavati. Za početak stvara dvije grupe: klinci i odrasli, ali kasnije, zbog nestašica vremena osredotočuje se samo na odrasle, koje i dandanas podučava.

Od tada dolazi još dva puta na kratko u Klokotič, za Uskrs i na početku kolovoza 2016. Uvijek u svakom takvom kratkom posjetu izravno vježba s novostvorenim zborom, ali najviše vremena podučava ga preko interneta, na način da šalje tamburašima note i upute za sviranje neke nove pjesme.

Prvi nastup klokotički tamburaški zbor izveo je u prepunoj klokotičkoj crkvi, 12. lipnja ove godine, kada je četrdeset pet mladića i djevojaka dobilo sakrament svete potvrde. Od tada, sve do datuma kada je ovaj članak napisan, nastupali su još pet puta u klokotičkoj i vodničkoj crkvi na svetim misama u nedjelji.

Možda će jednog dana, ova ili neka druga grupica tamburaša zasvirati i na nekom karaševskom veselju! Tko zna?!

Daniel Lucacela